

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

Nr 2

FEBRUARI 1962

ÅRGÅNG 3

”TROR DU DETTA?”

Joel 2:21, 3:5. Joh. 11:20—26.

Guds ord är det mest dyrbara ting vi har inför våra ögon i dag. Det är det enda påtagliga och skall bestå i evighet. Vad Gud än har lovat i sitt ord, kan vi vara säkra på att han håller, ty Gud är ingen människa, så att han skulle ljuga. Därför vet vi, att vad han har lovat, det, som hans mun har uttalat, det måste och skall ske. Ty det står: ”Så säger Herren”. Amen!

I den stora spanska Armadans dagar, då Spanien hade den största flottan i hela världen, var spanjorerna kända för sina stora upptäcktsfärder och resor till många okända ställen i världen. Så hände det en dag, att denna nation började skryta med stora ord. De präglade på alla mynt och sedlar detta motto och slagord på latin: ”Non plus ultra”. Det betyder, ingenting här bortom. Och grunden till att de hade detta motto var, att de trodde att de hade kommit så långt som det över huvud taget var möjligt att komma. De trodde att de

Predikan av

RICHARD HANSEN

hade upptäckt allt det, som var möjligt att upptäcka. Därför skröt de i sin stolthet över att det var ingenting bortom. Men så kom det en dag en man, som Spanien inte hade hört talas om förut. Den mannen sade: ”Jag tror likväl att det finns mer att upptäcka i världen”. Denne man var Kristoffer Kolumbus. Då sade drottning Isabella: ”Om du tror att det är så, då vill jag ge dig pengar och allt vad du behöver för att upptäcka detta land”. Nu var det många, som försökte övertala Kolumbus att inte göra den resan, ty i de dagarna trodde folket att jorden var flat, och om man hissade segel för att segla mot väster så skulle man ju komma till världens ände och tippa utför och detta skulle medföra slutet. Men Kolumbus hade beslutat sig för att finna något annat, och det kom också den dagen då han reste och kom tillbaka. Då kunde han också säga:

”Jag har funnit ett annat land, ett land, som är mycket större än detta land, ty det är något bortom”. Då sade drottningen: ”Nu måste vi förändra mottot på våra sedlar”, och de ändrade det till: Plus ultra. Det är något här bortom. Amen!

Det är många människor, som är i en liknande ställning, som Spanien var en gång. De tror, att de har fått tag på allt det, som Gud har satt i församlingen, och de tror att den väckelse, som de har, är den sista väckelsen, och att den församling de har, är den sista församlingen. Men jag skall tala om för dig att det är något bortom, hos Gud, ty det är ett land bortom, i Herren. Amen!

Det har kommit människor ur de olika århundradena och för varje gång människor sagt att detta är gränsen, så är det alltid en eller annan, som har uppstått och gått bortom. Vi har sett det hos vetenskapen. Man har sagt, nu har vi upptäckt allt, men så har det kommit någon, som sagt,

Forts. sid. 10

CURT OLSON:

JESUS KRISTUS LÖSTE MIG

Jesus frälste mig på Frälsningsarmén i Malmö 1948. Jag är handelsresande till yrket och reser på västra Sverige och besöker bl. a. landskap i Värmland.

Vid ett besök i Arvika för några månader sedan träffade jag några troende vänner där. Vi kom att samtala om Norge och väckelsen där. Så beslöt vi att om möjligt resa en tur till Oslo över en lördag och söndag. Tidigare hade vi läst i Aftenposten om alla dessa "frikyrkosammankomster" som hålles i Oslo. Därför var vår gemensamma önskan att åka dit och se om det var "lika torrt" där, som det för närvarande är i de flesta frikyrkor i Sverige. Så kom vi då till Oslo en lördagkväll. Efter ett meningsutbyte gick vi till den Frie Evangeliske Menighet på Möllergatan 38. Folk man talade med på gatan sade att det var en "sekt" efter T. B. Barrat och då borde det väl vara bra. Därför gick vi alltså dit. Ja, det var mycket att få för sin hungriga själ — erfor jag i varje fall, även om det fattades något. Vid denna tidpunkt förstod jag inte *vad* som fattades.

Söndag kl 11.00 besökte vi Fioladelfia-kyrkan i Oslo. Men det var bortkastad tid, skulle jag vilja säga. Det var t. ex. ej tid för bön. Och jag hade en stark känsla av att det viktigaste, Anden, saknades. En kör sjöng en Mozartliknande "historia", som inte gav mig någon behållning alls. Först trodde jag, att det var fel på mig, eftersom jag inte kunde "ta emot" något. Men efter mötet bekräftade de troende vänner jag hade sällskap med att det var

Curt Olson

klent beställt med "Anden" i det mötet.

På eftermiddagen var vi på "Fredsbudet", missionsbåten, som för tillfället låg förtöjd i hamnen. Det föreföll vara mera smörgjelse över mötet där, men ändock tyckte jag att det var litet konstgjort på något sätt. Vi var således inte helt nöjda med våra olika kyrkbesök. Sen kom tiden för kvällsmötet. Nu skulle vi försöka enas om vart vi skulle gå. Som sagt, så var det många olika kyrkor och möteslokaler att välja på. Trots olika önskemål, hade vi dock en sak gemensamt — vi längtade efter mera mat för våra hungriga själar. En broder i resällskapet, föreslog att vi skulle gå på Maran-Ata. Dit ville jag absolut inte gå. Jag hade blivit varnad för Maran-Ata: "Dessa utbrytare, splittrare och villolärare, som skulle komma i den sista tiden". Så Maran-Ata var det sista stället jag skulle gå på. En troende broder i min hemstad sa bl. a.: "Dessa som går ut ur de församlingar de tillhör och

går med i Maran-Ata, har urspårat helt och hållet". Och jag ville givetvis inte vara med bland villolärare, kände jag.

Men brodern tog åter till orda och sade ungefär så här: "Vi kan väl alltid försöka att hålla ut ett par timmar, så kan vi samtidigt få oss en personlig uppfattning om vad Maran-Ata är". Okay, sade jag, då går vi dit! Det var Venstres Hus Maran-Ata hyrt den kvällen. Delvis mot min vilja, gick jag alltså med in på Maran-Ata, bärande med mig förutom en uppriktig längtan efter mera av Gud, också ett tvivel och en förutfattad mening om dessa "utbrytare". Lokalen, som rymde c:a 400 personer, tror jag, var rent proppfull en halv timma innan mötet började. Strax började sångarna sjunga. Vilken sångarskara! Omkring 80 proc. av dessa var saliga och lyckliga ungdomar i tonåren. Men trots den lycka dessa ungdomar utstrålade, var det en del företeelser som jag reagerade emot. Särskilt två ting: somliga av de yngre systrarna hade t. ex. halsband och flera av dem hade inte någon hatt på sig. I Guds ord står det ju att: "Kvinnan skall uppträda i hövisk dräkt, blygsamt och tuktigt pryda sig o s v." Så jag satt en lång stund och kompromissade i mitt inre: "Är detta av Gud eller inte?" Som jag satt där, lade jag särskilt märke till en syster i 17-årsåldern, som hade halsband — ingen hatt på huvudet, men likväl syntes vara verkligt frälst och lycklig. Plötsligt, efter c:a en halvtimme i mötet, fick *just denna syster* (som jag tyckte såg väl mycket "världslig" ut), frambära ett profetiskt budskap med uttyd-

ning. Ett så underbart budskap, att det här är omöjligt att återge. (Det är upptaget på band för eventuella tvivlare.) Då var alltså denna unga, till synes "världsliga" syster likväl *ren* inför Herren emedan HAN kunde bruka henne på ett så förunderligt sätt. Efter detta kastade jag alla tvivel och samtidigt hände det underbara — jag kände hur Jesus öppnade hjärtats dörr och inströmmade frid och salighet. Efter den stunden var jag helt övertygad om att: "Här bor Gud". Jag förnam att det i sanning var en väckelse från Himlen. En brudeväckelse. Tänk att kristna människor kan bli så förvillade att de varnar sina medbröder och systrar på vägen för Maran-Ata och liknande "fria pingstvännen", utan att ha deltagit på ett av deras möten? Just i denna väckelse fick jag också uppleva att Jesus gjorde mig frisk för en åkomma, som jag hade haft i halsen i flera år. Det var söndagen den 22 oktober 1961. Det var i Maran-Ata-menigheten i Drammen. Mötet var i det närmaste slut, då Olav Sörensen kom fram och anmodade de som var sjuka och ville ha förbön, att räcka upp händerna.

Det fanns ganska många sjuka och bland dem också jag. Så uppmanade Olav Sörensen oss att stå upp, vilket vi gjorde. När han så började bedja kände jag liksom en klump i halsen och en egendomlig "ström" som gick genom hela kroppen. Då förstod jag att det var Jesus som hade helat mig. Åran till Jesus för alltid! Halleluja! När dessa raderskrives är jag fortfarande helt frisk i halsen. Denna för mig mycket stora och betydelsefulla händelse, har jag redan vittnat om på en del platser, men till min stora förvåning har jag fått erfara många underliga reaktioner från människor, som anser sig

tro på Jesus även såsom den store Läkaren. Exempelvis en broder i den församling som jag för närvarande tillhör i Malmö säger: "Du behöver inte resa till Maran-Ata i Norge för att bli frisk, du kunde lika gärna bli frisk här hemma i församlingen". Ja, det är väldigt underbart att Jesus inte är beroende varken av vissa församlingar eller städer, platser eller några människor. Utan jag tror hellre att det är så, att när en människa längtar efter Gud med ett uppriktigt hjärta, så är också Jesus snabb att möta den människan, vare sig det gäller kroppsliga eller själsliga behov. Ära vare Jesus som tog alla våra synder och sjukdomar med sig upp på korsets trä.

Efter alla dessa nya upplevelser är jag idag mycket tacksam till Gud i himmelen för att Han sänt oss denna underbara väckelse, både i Norge och även i Sverige på en del platser. Det är bara att öppna sig och ta emot. Men trots alla tacksägelseämnen och glädjeämnen i samband med denna väckelse är det en sak som jag har svårt att förstå: Hur kan troende vänner, och speciellt pingstvännen, stå utanför denna härliga väckelse? Och det finns *till och med de* som säger att denna väckelse är från satan. Det finns troende som säger så.

Men du som läser detta mitt enkla vittnesbörd — svara mig på ett par frågor: Vem frälsar själar? Är det satan? Nej, det är väl Jesus Kristus som gav sitt liv på Golgata för dig och mig! Inte sant? Vem är det som gör de sjuka friska i exempelvis Maran-Atas möten? Är det satan? Du är väl inte så enfaldig att du tror Satan skulle vara intresserad av att förhärliga Jesus? Nej du! Det är Jesus Kristus som botar de sjuka. Vidare, vem är det som döper i Helig Ande och Eld? Är det satan? Kan han döpa i Helig

Ande och Eld? Nej min vän! I min bibel står det i Apg. 1:4—5 följande: När Han (Jesus alltså) då var tillsammans med dem, bjöd han dem och sade: "Lämn icke Jerusalem, utan förbiden här vad Fadern har utlovat, det varom I haven hört av mig. Ty Johannes döpte med vatten, men få dagar här efter skolen I bliva döpta i Helig Ande". Det är givetvis Jesus Kristus, Gudasonen, som döper i Helig Ande och Eld. Om du fortfarande känner dig skeptisk mot dessa så kallade fria pingstvännen, vill jag ytterligare ställa ett par frågor: (Matt. 12: 27, 28, 30, 33) "Och om det är med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra domare. Om det åter är med Guds Ande som jag driver ut de onda andarna, *så har ju Guds rike kommit till eder*. Den som icke är med mig han är emot mig, och den som icke församlar med mig han förskingrar". Slutligen i 33:e versen finner vi det tydligaste "barometerutslaget" på om ifrågavarande församlingar är av Gud eller inte. "I måsten döma så: antingen är trädet gott, och då måste dess frukt vara god, eller är trädet dåligt, och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man trädet". — Detta är Guds eget ord, som förresten Jesus själv har uttalat. — Ja, du får döma själv. Men först ett gott råd: Har du möjlighet, så uppsök en av dessa fria församlingar, och "öppna dig" för Herren, så skall *du också* få del av denna himmelska kärlek som är rådande bland detta folk. Och därigenom få tillfälle att döma en rätt dom, dig själv till välsignelse och räddning och Gud till ära.

AMEN! Maranata! Kom Herre Jesus!

FRÅN RICHARD HANSENS MÖTEN

ÖREBRO

I föregående nummer presenterade vi på denna och följande sida en ung amerikansk evangelist, som Gud fått använda på ett märkligt sätt i Amerika och Kanada. Det var en upplevelse att träffa Richard Hansen och lyssna till det budskap Gud lagt på hans hjärta. Med stor kraft och frimodighet sjöng och predikade han.

I Örebro medverkade broder Hansen i fyra möten. Lördagens möte i Konserthuset och söndagens möte i Flickläroverkets aula var särskilt givande. Gud mötte oss underbart och många upplevde i dessa möten helbrägdagörelse och andedop. De två sista mötena blev nog lite annorlunda än vi hade tänkt oss, beroende på att pressen skapade sensation kring vissa för oss ovanliga yttringar, som inträffade under tisdagskvällens möte i Jönköping. Det är ju förunderligt vad litet som skall till på troslivets område för att det skall bli storm och spekulationer omkring det Herren verkar. Vi måtte vara ett mycket andefattigt folk. Till varje pris skall allt föras ner på ett för det mänskliga förståndet acceptabelt plan. Men Gud gör under, och det han gör kan icke och behöver icke heller någon psykologisk analys. Torsdagskvällens möte bevakades omsorgsfullt av ett stor uppbåd journalister och pressfotografer. Besvikna drog de tillbaka efter mötet, ty det var inget sensationellt att upptäcka. Man hade hamnat i ett vanligt väckelsemöte där det icke fanns rum för några sensationer. Trots den väldiga publiciteten, som helt oväntat kom, var icke Folkets Hus A-sal fullsatt. Omkring 450 personer hade kommit till mötet. Det var en intressant iakttagelse. Man har näm-

Richard Hansen och Arne Imsen

ligen sagt att den fria verksamheten samlar omkring sig "köttsliga" bröder, som använder olika reklamtrick för att hålla verksamheten vid liv. Det förunderliga är emellertid att lika mycket folk kommer till sammankomsterna antingen vi har långväga och kända gäster såsom talare eller vi, såsom oftast är fallet, är hänvisade till församlingens egna krafter. Så är det alltid när väckelsens eld brinner. Richard Hansens besök satte emellertid djupa spår efter

sig, och vi skördar fortfarande mycken välsignelse av hans insats här. Vi räknar med att han skall komma hit igen och stanna här en längre tid. Vi tackar Gud för bröder, som ställer sig helt till Guds förfogande. Broder Aage Samuelsen och syster Ella Sörensen var också med till Sverige. Peter Kallas gjorde en god insats som tolk. Det var första gången han tolkade, men han är gripen av Gud och lyckades förvånansvärt bra med den uppgiften. I övrigt deltog bröderna Donald Bergagård, Agne Bark, Erik-Gunnar Eriksson, Gösta Svensson och församlingens sångare med hänförelse och kraft.

Arne Imsen

JÖNKÖPING

Den kände evangelisten Richard Hansen från Canada gästade Jönköping måndagen den 29—tisdagen den 30 jan. och talade och sjöng tillsammans med Aage Samuelsen och Ella Sörensen från Norge.

Mötena, som hade anordnats av Jönköpings Fria Församling,

Richard Hansen och tolken Peter Kallas i talarstolen. 700 lyssnar till budskapet i Jönköpings Folkets Hus.

MIDNATTSROPET

utkommer varje månad.

Red och ansv. utg. **Arne Insen**

Medarbetare:

Donald Bergagård

Tidn. adress:

Box 6016, Örebro 6

Telefon 13 19 68

Postgiro 57 16 20

Lösnummer 1 kr.

Pren. kr. 10:— pr år

rönte livligt intresse och samlade mycket folk. På måndagskvällen var det omkring 700 lyssnare i den förträffliga lokalen Rigolletto, Folkets hus.

På måndagskvällen vittnade Hansen om sin frälsningsupplevelse, helbrägdagörelse och sin kallelse till helig tjänst. Det var gripande att höra hur Herren hade varit med i de olika skeendena i Hansens liv. Det blev ett långt möte, men alla de som stannade kvar fick bevittna ett mirakel, som aldrig tidigare har hänt i något möte i vårt land. Våldof-tande olja sipprade fram från Hansens händer och små vita kors visade sig på överhanden, samt märken, liknande sår, visade sig inuti hans händer. Ofta då Hansen predikar visar sig ett litet vitt kors (med skarpa konturer) i hans panna. Detta tecken har han fått av Gud genom en Herrens ängel, som uppenbarade sig för honom efter en tids bön och fasta. Den Gud som fordom gjorde märkliga ting, som väckte häpnad bland människor, är densamme och gör underliga ting även i våra dagar. Många sökte sig fram denna kväll för förbön. En mäktig ande var verksam. Flera blev helbrädda och döpta i den helige Ande.

Tisdagskvällen hade många kommit för att lyssna. Hansen predikade med en väldig smörjelse om vår möjlighet att uppleva Guds suveräna makt i dessa dagar. Under predikan var det en sådan kraft att några hoppade

Bröderna Gösta Svensson och Gunnar Larsson beder för en ung vän enligt Bibelns ord. Segerglädjen visste inga gränser.

upp och jublade. I avslutningen kom många fram till förbön för att bli helbrägdagjorda. En ond ande blev utdriven ur en kvinna. Man kunde tydligt se hur kvinnans anletsdrag förändrades från sorg till glädje, då den onde anden lämnade henne. Detta är bibliskt. Jesus sade: — Genom mitt namn skola de driva ut onda andar. Mark. 16:17. Han som fordom gav uppdraget och löftet samt stadfäste ordet, han är densamme och verkar med dem. Gud vare lov. Som tolk tjänade broder Peter Kallas från Danderyd. Broder Hansen kommer troligen tillbaka till Jönköping.

Missionär Ella Sörensen stannade över onsdagen och talade med glöd och kraft. Herrens Ande var underbart verksam. I slutet av mötet utlöstes en underbar lovprisning till Jesus för hans väldiga nåd.

För allt som har skett giver vi Jesus äran. Han allena är värd den, ty det är han som verkar. Pris ske Gud. Snart kommer han för att hämta sin blodtvagna skara från jorden hem till bröllops-salen i himmelen. MARANATA.

*

I en två veckors mötesserie i Jönköpings Fria församling har bröderna Erik Gunnar Eriksson och Gösta Svensson från Örn-sköldsvik medverkat. Många härliga ting har skett och Guds nåd har varit verksam till frälsning. Donald Bergagård och församlingens sångare har även medverkat. Förstärkning har vi ofta från Sionförsamlingen i Falköping, vilket vi är mycket glada och tack-samma för. All ära till Jesus, som har köpt oss åt Gud med sitt blod.

Donald Bergagård.

”DEN SOM TROR OCH BLIVER DÖPT...”

NORRKÖPING:

NORRKÖPINGS FRIA FÖRSAMLING hade lördagen den 10:e sin första dopförrättning i Varmbadhusets Simhall. Efter dopförrättningen hölls ett nattmöte i lokalen. Mötena var välbesökta och en härlig frigörande trosatmosfär var rådande. Broder Enoch Carlsson, som till stor välsignelse har tjänat under vår mötesserie, frambar Herrens ord och sångarskaran sjöng med hänförelse till Herrens ära. Det är underbart att se hur bålverk och tankebyggnader störtar samman och människor kapitulerar inför levande Gud. Broder Arne Imsen har även besökt oss under veckan som gått, och vi tackar Gud för vår broder, som fått en särskild nåd från Gud att hantera Andens svärd. Mäktiga helbrägdagörelseunder har skett och vi upplever hur allt fler får syn på rikedomarna i Kristus, och gör anspråk på de himmelska tillgångarna. Gud har i sanning begynt. Förnyelse- och frälsningsströmmen går fram. Framåt mot nya segrar.

Agne Bark

Lördagen den 3 febr. hade vi glädjen se fem vänner gå lydnadsvägen. Broder Arne Imsen döpte och Broder Agne Bark från Norrköping predikade Guds ord. Badhuset var till trängsel fyllt av intresserade. Vid en överblick av menigheten befanns den största delen bestå av ungdom och åter ungdom. Det förefinns en djup längtan hos ungdomen, fast de kanske inte kan definiera sin längtan själva. Men kommer man dem in på livet visar det sig, att de önskar se verkligheterna i kristendomen. Måtte de nu få sin längtan uppfylld — alla dessa som ännu ej haft sitt tillfälle. De följer nu intresserat med i mötena

ÖREBRO:

Fem lyckliga vänner döptes av Arne Imsen i Örebro Varmbadhus.

och en efter en av dessa vindrivena själar lämnar sig åt Jesus.

Dopkandidaterna var jublande lyckliga och prisade Jesus i den stora simbassängen, med upplyftad arm och rungande hallelujarop. En ung frälsningssoldat, som

kommit till klarhet om dopet, prisade Gud med stor frimodighet i dopgraven. Broder Imsen talade inspirerande till dem och uppmanade dem att gå vidare på vägen med Jesus, som frälst dem så underbart.

Agne Bark döper nyfrälsta i Simhallen, Norrköping.

AGNE BARK
till Norrköping.

Broder Agne Bark med fru har nu slagit sig ner i Norrköping. De har från början fått gå i förutberedda gärningar på denna plats. Den relativt nya Norrköpings Fria Församling har redan begåvats med egen lokal, visserligen primitiv men ändamålsenlig, i den gamla Emanuelskyrkan.

Gud går fram även där till själars frälsning, sjukas helande och dop i Anden. Den första dopförrättningen har redan hållits i Norrköpings badhus och församlingen är gripen av tro och inspiration för nya segrar. Vi önskar dem i fortsättningen Guds rika välsignelse i sin gärning!

PÅ GUDS EGNA TROTTA
HELGON ANDEN
FALLER ÄN!

OCH PÅ DIG NU KALLAR
FRÄLSAREN. SÅ I
TRO SE UPP TILL HONOM
STÄLL DIG I HANS
HÄGN!

DÅ SKALL HAN GE DIG
SÄRLAREGN!

TV förlöjligade Hansen

PROTESTSKRIVELSE TILL RADIONÄMNDEN.

Till RADIONÄMNDEN, STOCKHOLM

Torsdagen den 1 februari förekom i TV:s Aktuellt ett program om den amerikanske evangelisten Richard Hansen. Programmet har väckt berättigad indignation i vida kretsar och ger mig orsak att till Radionämndens prövning, framföra klagomål över programledningens handläggningssätt.

Den intervju med Örebro Fria Församlingens gäst som låg till grund för de två övriga inslagen, hade kommit till efter starka försäkringar från TV:s distriktschef i Örebro om att det för Hansen endast gällde att för TV-tittarna besvara två personliga frågor om sin omvändelse. Dessutom skulle undertecknad i några meningar berätta vad jag hade bevittnat under Hansens predikoresa i Sverige. Hansen låter sig av princip aldrig intervjuas och eftersträvar ingen publicitet kring sin verksamhet. Då TV:s önskemål framfördes till honom, var han därför mycket reserverad men ställde sig efter många invändningar till förfogande. Ingen av oss visste nämligen annat än att programmet skulle få tala för sig själv. Hade det funnits anledning att misstänka att den aktuella intervjun skulle stympas och inramas av tvetydiga expertuttalanden och tendentiösa demonstrationer, hade vi aldrig medverkat i programmet. TV-ledningen förteg sina verkliga avsikter och utnyttjade intervjun på ett för Hansen mycket förnedrande sätt. Jag kan icke finna annat än att vederbörande tjänsteman visat prov på bristande omdöme.

Om programledningen ansåg det nödvändigt komplettera intervjun med expertuttalanden om de företeelser, som orsakade rabaldret kring Hansens person här, så kunde detta skett på ett smakligare sätt. Ämnet blev mycket ensidigt behandlat. En läkare är väl trots allt ingen auktoritet på troslivets område. Den undergörande tron har sin förankring i Bibeln, varför det borde ha varit lika naturligt att låta en teolog och bibeltroende kristen komma till tals. Psykiatrikern sökte ge en förklaring till de psykologiska fenomenen i samband med stigmatisering men kom till slutsatsen att det här icke var fråga om stigmatisering i vanlig mening. Vem har för övrigt sagt något sådant? Den problemställningen var konstruerad och hörde strängt taget icke hit. Läkaren menade emellertid att två alternativ var möjliga. Antingen var det fråga om bedrägeri eller också mirakulösa företeelser, som icke kunde vetenskapligt förklaras.

I det sista inslaget fick en illusionist visa hur den i läkarens anförande tänkta bedragaren kunde gå till väga för att framkalla kors i pannan och olja i händerna. Jag kan icke finna annat än att programledningen måste förstått att detta inslag skulle komma att sära de människors känslor, som ännu har kvar tron på en undergörande Gud. Hallåmannens försäkringar om att det icke fanns anledning att misstänka Hansen, har här mindre betydelse, ty misstanken var redan uttalad av läkaren och blev mycket starkt understruken genom det sista programinslaget. Var det icke lika självklart för programledningen att objektiviteten krävde en lika stark understrykning av det andra alternativet läkaren satte upp. En kort bibelkommentar hade gett en mycket värdigare avslutning och förmedlat en sannare kunskap om de ting det här gäller.

Programmet var enligt min mening tendentiöst. Avslutningen var ett flagrant förlöjligande av Hansen eftersom den gav det intrycket att han kunde vara eller troligen var en trollkarl.

Örebro den 3 februari 1962.

FINN ARNE IMSEN
Pastor.

Pastor Lennart Magnusson i Östergötlands Folkblad:

”Jag vet egentligen icke vad de var missnöjda med.”

Pingströrelsen i Norrköping har splittrats.

Norrköpings fria församling, grundad av 28 personer som lämnade moderförsamlingen för några månader sedan, har fått en tillfällig hemvist i en gammal predikolokal i Gamla Rådstugugatan.

Moderförsamlingen arbetar vidare som om ingenting hänt och anser också att utbrytningen är ett avslutat kapitel som inte lämnat något spår efter sig. Schismen bottnar i pingströrelsens ekonomiska engagemang främst i tidningen Dagen.

— De 28 lämnade oss efter att deras kritiska inställning kommit till synes i våras och förliden sommar, nämner pastor *Lennart Magnusson* i Sionförsamlingen. De var en grupp missnöjda, och jag vet egentligen inte vad de var missnöjda med. Det förefaller som om några predikanter från andra håll i landet ligger bakom utbrytningen. De, som lämnade oss, menade att pingströrelsen har för stor affärsverksamhet — men vad skall man då säga om att utbrytarna av olika schatteringar i landet själva har tre tidningar: Midnattsropet, Ett och Flammor av eld? Det råder nämligen splittning inom deras led, som brutit sig ut: I Falköping delade man sig i två riktningar, på andra håll i tre. Typiskt är också att pastor Arne Imsen i Örebro, som samlar upp utbrytarna, både lämnat pingströrelsen och fått lämna utbrytarriktningar. I vår församling har utbrytningen inte lämnat några spår. Talande nog är att på den helgs möten, då de 28 lämnade oss, insamlades 12.000 kr i offer. Och om församlingens stabilitet talar också att nyligen sju personer anonymt gav 8.000

kr! Vi har tusentalet ungdomar i våra led, tusentalet i söndags-skolorna...

Varje folkrörelse har sina svärmningar och utbrytningar. Det hade nykterhetsrörelsen och arbetarrörelsen. Sent omsider har tydligen pingströrelsen också fått känna av denna tendens i föreningslivet. Och man är inte mindre optimistisk på andra sidan.

— Vi vill samla oss på den ursprungliga pingstväckelsens grund, men undviker allt som kan verka som en aktion mot vår gamla församling, säger hr *Elof Johansson*, som i årtionden var söndags-skolledare i moderförsamlingen och som ÖF tillfrågat om schismen. Med glädje ser vi att vår

nya församling samlar fulla hus vid varje möte, så många att vi måste ta till extra åtgärder för att rymma alla intresserade: gamla pingstväänner såväl som intresserade företrädare för andra riktningar. Vi har inget emot den gamla församlingen som sådan men reagerade mot det enligt vår mening alltför stora engagerandet i affärsföretag.

Den nya församlingen, vars förreståndare är pastor Agne Bark, hoppas att så småningom, då den nuvarande lokalen är provisoriskt upplåten, skall kunna få en egen hemvist. Om sin rörelses framtid är församlingen övertygad. Dess språkrör är Örebropublikationen Midnattsropet.

ARNE IMSEN svarar i ÖF:

Är det underligt att det blir splittning i församlingarna, då predikanterna låter sig engageras som partipolitiska agitatorer?

Pastor Arne Imsen från Örebro, men som f. n. är verksam i Norrköping, och som i ÖF:s artikel i förrgår om utbrytningar ur pingströrelsen nämndes som en förgrundsfigur, ställer frågan och utvecklar närmare sin syn på schismen, som han anser mera djupgående än vad man gör gällande på officiellt församlingshåll.

Det är närmast några ord av pastor Lennart Magnusson i Sionförsamlingen i Norrköping beträffande dem som på senaste tiden lämnat församlingen han tar upp:

— Man får ett beklagligt intryck av att Sionförsamlingens ledare är helt oförmögen att pejla orsakerna till de missnöjesyttringar, som kulminerade i att en

grupp medlemmar för en tid sedan gjorde gemensam sak och lämnade pingstkyrkan. Tiden kommer att utvisa om pastor Magnussons påstående, att utbrytningen nu är ett avslutat kapitel, är verklighet eller önskedröm. Under alla förhållanden har vi många väänner i pingstförsamlingen som delar vår syn, och de fortsätter att kämpa för samma ideal inom pingstsamfundet som vi gör utanför dess led.

I ett uttalande, som pastor Imsen begärt få publicerat, då hans namn nämnts i sammanhanget, säger han vidare:

Det kan väl icke vara obekant för pastor Magnusson att det som en följd av alla kompromisser och avvikelser från de ursprungliga idealen, råder starka ideologiska motsättningar inom pingströrelsen. Jag skall här ta upp några saker, som var och en för sig talar sitt tydliga språk. Utmaning-

en kräver nämligen en redogörelse för brytningens verkliga orsaker.

Tidningen Dagen är nämnd i artikeln. Detta organ sägs naturligtvis vara demokratiskt och gör dessutom anspråk på att vara den *kristna* rikstidningen. Den som vet hur denna tidning utnyttjas såsom ett hänsynslöst blockadorgan i den religiösa maktkampen, kan icke med bästa vilja ge den sitt ekonomiska och moraliska stöd. Vår avvisande hållning gentemot Dagen gäller sålunda i första hand icke tidningens existens, utan dess ekonomiska förvaltning och redigering. Tidningen Dagen företräder *personliga* och icke demokratiska eller kristna intressen. Tyvärr kan jag här icke ge någon detaljerad motivering för dessa påståenden, men då situation kräver det, är jag redo svara. Tidningen Dagen är det organ, som i praktiken äventyrar församlingarnas suveränitet. Tidningens ekonomiska tryck utgör en svår belastning för pingstfolket, och den giftiga partipropaganda, som denna tidning systematiskt serverar sin läsekrets, skapar en sorglig rikriktning. Ve den församling och den predikant, som icke ger detta ävertyrliga företag sitt stöd.

Som en följd av den inomvärldsliga reformiver pingströrelsens ledare numera tycks äga har en annan mycket märklig religiöspolitisk bastard sett dagens ljus. Det är en sammanslutning av kristna och icke kristna, statskyrkliga och frikyrkliga biskopar, präster, pastorer och lekmän, sålunda ett ekumeniskt sammelsurium, som presenteras under den förnäma beteckningen Kristet Samhälls Ansvar.

POLITISKT MAKTRÄVERI

Här om någonstans framträder avfallet särskilt markant. Man eftersträvar politisk makt, ty den

andliga har gått förlorad och måste kompenseras med något annat. Det råder många delade meningar om KSA. Vissa politiskt inriktade element har fått sitt tillfälle att verka för politisk aktivitet bland församlingsmedlemmarna. Partipolitiker av olika färg får använda predikolokaler för sina syften. Själv var jag närvarande vid en sådan beklämmande offentlig sammankomst i Filadelfiakyrkan i Stockholm. Är det underligt att det andliga livet i församlingarna tynar bort och att splittring blir följden då predikanter i sin storhetsgalenskap låter sig engageras som politiska agitatorer? Pastor Magnusson är ju själv politiskt engagerad. Hur går det att förena med pingströrelsens ursprungliga ideal och Nya Testamentets höga krav på förkunnarens överlåtelse och avskildhet för uppgiften? "Vi skola då *belt* få ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst". I dessa ord möter vi den apostoliska synen på tjänsten.

Pastor Magnusson tycks icke ha några höga tankar om församlingen. Hans resonemang och slutsatser ligger genomgående på ett för mig helt främmande plan. Församlingens stabilitet och styrka mäts i statistik och numerär. Pengarna säger allt. I en sådan miljö är det väl ganska sannolikt att medlemmarna värderas efter plånbok och bankkonto. Kvantiteten är alltid det avgörande. Att 28 medlemmar gick hade liten betydelse, ty då de gått insamlades omedelbart efteråt kr 12.000 och över tusentalet medlemmar är kvar.

OVIDKOMMANDE TING HAR GETTS UTRYMME

— Jämförelsen med nykterhetsrörelsen och andra ideellt inriktade organisationer är typisk (här träffar kritiken inte pastor Magnusson, men en redaktionell kom-

mentar i ÖF:s artikel — redaktionens anm.). Församlingen degraderas till vanligt föreningsliv, och det är nog ett adekvat uttryck för det rådande tillståndet. Det behövs varken levande tro eller den helige Andes kraft för att hålla verksamhetsapparaten i gång. Den snurrar vidare på rutin och materiella resurser. En mängd ovidkommande ting får rum i verksamheten och leder uppmärksamheten från det som är väsentligt för en väckelse.

Se på ungdomsverksamheten, som blir alltmer samfundslig. Förr så gick man till storms mot uppfostringskristendomen och predikade uppenbarelseskristendom. Var befinner man sig idag? Uppenbarelseskristendom predikas nog men något annat praktiseras.

Svenska Fria Missionen är ett annat centralt organ, som bidragit till att den fria församlingstanken torpederats. IBRA har verkat i samma riktning. Till detta kommer andra kommittéer, stiftelser och nämnder, som har bundit samman pingstförsamlingarna i ett stort partiknippe.

Uttalandet om de tre tidningarna, som "utbrytarna av olika schatteringar" har, är komiskt. Jag svarar endast för tidningen Midnattsropet, och jag kan försäkra att den icke på det minsta sätt legat de fria församlingarna till last. Den bygges upp utan förlagslån, femårskontrakterade gåvobrev och inteckningar i enskildas och församlingars fastigheter.

Troligen är påståendet om splittringen i Falköping lika grundlöst, som påståendet om att jag fått lämna utbrytarriktningar. Jag får tro att dessa osanningsenliga uppgifter kan tillskrivas pastor Magnussons stora okunnighet. Eftersom pastorn, enligt egen

Forts. sid. 11

Forts fr. sid 1.

TROR DU...

jag tror att det är ändå mer bortom. Katolikerna trodde att de hade allt, det enda rätta. Då fann plötsligt Martin Luther, att det var något mer bortom. Wesley såg också att det var något bortom. Det finns mycket mer att få hos Gud, ty vi har icke sett allt det Gud kan ge ännu, och den dagen, då vi har sett allt det Gud kan ge, då skall det ändå vara ännu mer nästa dag att få från Gud. Därför är Guds folk uppmanat att gå bortom. Halleluja! Du bör ständigt vara på marsch med Herren. Och är det ingen annan, som tror det, så tror jag det. Därför går jag framåt.

Vi skall se på mannen Mose. En dag gick han till Egypten för att befria fångarna, som var där. Jag kan gott tänka mig att de, efter att ha varit över fyrahundra år i Egypten, nu började tänka efter om det fanns någonting utanför Egyptens gränser. Men när Mose kom hade han en syn och en uppenbarelse, som räckte mycket längre än till Egyptens gränser, den räckte ända in i Kanans land. Amen! Och han började så leda folket. En dag kom folket till Röda havet. Då sade man till Mose: "Se bakom oss". Det var hela Faraos här, som kom efter dem. Folket sade: "Nu går vi förlorade, nu går det utför med oss. Framför oss är Röda havet och bakom oss är hela Faraos armé". De kunde inte se något annat än nederlag. Men, Halleluja, Mose sade: "Vänd er om och se på egyptierna, ty dem skall ni aldrig få se mer". Halleluja! Detta är sista gången ni ser egyptierna. När Mose stod där såg Gud honom och sade: "Bjud folket att gå vidare och gå rakt emot Röda havet". Och då folket började att

Fru Ellen Upplid:

"DET ÄR TRONS VERK!"

Jag är bara en av de många, som fick hjälp av Richard Hansen vid Fria församlingens märkliga möte på danssalongen Rigolletto i Jönköping.

60-åriga fru Ellen Upplid i Nässjö berättar, att hon under ett års tid haft en knöl på vänstra handleden. Samtidigt har hon plågats av svår värk. Efter Richard Hansens handpåläggning

röra på sig framåt, öppnade Gud havet och de gick över till den andra sidan. Amen! Välsignad vare Gud till evig tid. Alltid när det finns en man, som verkligen vågar tro på Gud, finns det intet, som kan stå emot honom. Ty Gud banar en väg där det inte finns någon väg. Halleluja!

När Luther tog sin ståndpunkt sade man till honom: "Men Luther, hela världen är emot dig". Då sade han: "Det är väl så, att jag är emot hela världen". När en människa vill stå för det, som Gud har lagt på hennes hjärta, då vill Gud ära den människan. Ty han har lovat det. Han har sagt, att han vill bana väg där ingen väg finnes. Gud har specialiserat sig på det, som är omöjligt. Halleluja! Gud sade: "Du kan göra det, som är möjligt, men jag skall komma och göra det, som är omöjligt". Ty Gud är en miraklernas Gud. Han är en miraklernas Gud ifrån första Mosebok till Uppenbarelséboken. Då han skapade människan var han själv ett mirakel och han är ännu ett mirakel. Halleluja! Det är många floder och älvar vi måste gå över, men Gud skall bana väg.

Forts. nästa nummer

har knölen försvunnit och värken är som bortblåst. Ellen Upplid svävar inte på målet, då hon berättar om helbrägdagörelsen för Aftonbladet: "Det är trons verk", säger hon. Jag for egentligen inte till mötet i Jönköping för att få bot för min onda arm. Men då så många andra av mötesdeltagarna gick fram till Hansen följde jag med. Då han fattade tag om min handled försvann plötsligt värken och sedan har jag inte känt av den. Den knöl, som tidigare suttit på handleden sjönk samman, och nu är den så liten, att man knappast märker den.

Fru Upplid visar fram sin arm, där man på handledens undersida kan se en knappt märkbar upphöjning.

Många av dem som stod intill mig bevitnade händelsen. Jag känner mig mycket tacksam över att på det här sättet få bli befriad från värken i armen. Ellen Upplid är lite förvånad över den uppståndelse Richard Hansens verksamhet som helbrägdagörare väckt. I kraft av sin tro finner hon "botandet" helt naturligt. Så långt Aftonbladet.

Fru Ellen Upplid är icke den enda som upplevde ett gudsingripande till sin kropp då vår amerikanske broder var här. Flera mycket märkliga helbrägdagörelseunder inträffade. En tidning påstod att det icke blev något under i Örebro, men just i det möte då skribenten var närvarande, skedde förunderliga ting.

Det blir nog tillfälle att återkomma med flera vittnesbörd.

En broder blev helad från ett långvarigt ryggglidande, en syster

EN RÖST I NATTEN

Vi, som läser "Midnattsropet", har vi verkligen gjort klart för oss, vad detta namn innebär, att det är, eller bör vara en väckersignal till slumrande kristna? "Vakna!" lyder ropet. Det är något som kommer att hända. Jesus kommer! Budskapet härom har ljudit i många decennier, och ändå är det många, ja, kanske de allra flesta kristna bekännarna, som varken tror eller väntar, att detta skall ske. Hur var det på Noa tid? Förkunnelsen att en domsflod skulle komma, aktade människorna icke på. Och så står det att "de visste om intet" förrän floden kom och tog dem alla bort. De visste, men aktade icke på vad de hade hört.

Den, som skriver detta, har en erfarenhet, som jag vill berätta. Det hände för många år sedan att jag hade en dröm en natt. Jag såg Jesus komma i skyn, omgiven av änglaskaror. Det var en mäktig syn. Jag uthärdade icke att se den, varför jag sökte gömma mig undan. Och jag var glad, då jag vaknade ur sömnen, att det blott var en dröm. Men drömmen blev mig till väckelse. Jag förstod genast dess betydelse: Jag var inte redo att möta Jesus. Jag var en *slumrande* kristen. Gud gav mig en väckelsesignal i nattens sena timme.

En annan upplevelse vill jag också tala om. Det hände för omkring 40 år sedan. Jag och min familj höll på att brinna inne, där vi bodde i ett gammalt trähus. Ja, det hade redan börjat brinna i knutarna, då vi mitt i natten väcktes av kraftiga slag mot den brandstege, som ledde upp till vårt sovrum, två trappor upp i huset. En granne, som av någon oförklarlig anledning, drevs ut på natten, fick se elden, och skyndade till vår räddning under

kraftiga rop: "Vakna, det brinner". Det var mycket obehagligt, att bli väckt på detta sätt mitt i natten. Men vi kände oss väldigt tacksamma till vår räddare, som varskodde oss medan vi *sov* och *visste om ingenting*.

Den största faran i nutiden är den andliga sömnen. Men nu ljuder midnattsropet till alla och envar: *Vakna!*

Jag skrev i början av detta inlägg att något kommer att hända. Det skall icke komma någon mera "flod", som skall dränka människorna som på Noas tid, men det skall komma en "eld", som skall förtära allt med hast, enligt 2 Petr. 3:7.

Måtte vi därför lyssna till väckersignalen, bli vakande och bedjande på det att vi må kunna bestå inför *honom*, som snart skall komma.

"En röst".

ARNE IMSEN SVARAR...

Forts. fr. sid. 9

uppgift, icke vet vad som sker i sin egen församling, kan man väl knappast begära att han skall vara särskilt välinformerad om det som sker på andra platser.

I-KABOD

Forts. fr. sid. 12

nyelsevägen rulla vidare över våra bygder och över världen innan Jesus kommer.

En församlings och enskilds I-Kabod-tillstånd är självförvälat. Det är visserligen så att fienden, satan, sätter in sina stormanfall mot den församling och människa, över vilken Guds härlighet vilar. Men *Herren har makten och han bevarar alltid den själ som söker sig till honom*.

De hjärtan som Jesus renat och tagit i besittning utgör det Nya Förbundets tempel. Där, i det allra heligaste, tronar han, Jesus. Och över hjärtetempeltemplet vilar Guds härlighet.

I en kommande artikel skall jag försöka skriva ned några tankar om *Guds härlighets återsken*.

"DET ÄR TRONS VERK"

Forts. fr. sid 10

tackar idag Gud för att en svulst, som hon hade i ena bröstet smalt ihop och försvann o. s. v. För allt ger vi Gud äran! "Hos Herren är makten!"

MIDNATTSROPET 1962

Vi bifogar även i detta nummer ett inbetalningskort för prenumeration för år 1962. Vi vore tacksamma om de, som ännu ej förnyat sin prenumeration för år 1962 ville göra detta snarast. Vi vill härmed giva ett sista tillfälle därtill. De, som ej i och med februari månads utgång insänt avgiften kommer att avföras ur registret.

De, som önska prenumerera för annans räkning kan också använda sig av detta kort. Det är ett utmärkt sätt att missionera på.

Glädjande nog har även lösnúmerförsäljningen ökat. Många läsare av vår tidning har beställt 10, 15 och 20 ex. för utdelning eller försäljning å den ort där de bor. Vi vill meddela i samband med detta att vid köp av minst 10 ex. lämnar vi en rabatt av 25 %. Alltså erhåller Ni då tidningen för 0.75 kr. pr st.

Prenumerera — köp — läs och sprid Midnattsropet!

I-KABOD

Erik Dalman

De flesta av läsarna känner väl igen uttrycket I-Kabod? Prästen Eli's dödssuck, när budet nådde honom att Guds ark var tagen och bortrövad.

Guds ark var det centrala i tabernaklet och i den gammaltestamentliga gudstjänsten. Herrens ark var A och O, det väsentliga, och placerad i det allra heligaste i templet. Där förvarades Ordet i form av stentavlor på vilka Herren själv med sitt finger nedtecknat budorden.

Guds härlighet överskyggade arken och vilade över den. Härligheten hade följt med allt ifrån Sinai, under den långa ökenvandringen och fram till Kanans land. Folket såg den i form av en molnstod om dagen och en eldstod om natten. Den höjde sig och sänkte sig understundom men var alltid *över* arken och tabernaklet.

Den var Guds osvikliga tecken på att Han gav sin sanktion till sitt eget Ord.

Där Ordet hålles heligt och förvaras och bevaras i det allra heligaste, där man bevakar och slår vakt kring Ordet, där uppenbarar Herren sin härlighet.

När fienden lyckades röva bort arken från Israel var också härligheten borta. Då blev det I-Kabod, d. v. s. härligheten var borta från Israel.

Vår tids kristna borde emellannåt begrunda det lilla ordet I-Kabod. Det kan bli till stor lärdom. Framförallt vill det visa oss att härligheten kan gå förlorad. Den kan förloras framförallt genom

att det som Gud givit och bestämt skall ha centralplatsen i våra liv och i vår gudstjänst, skjuts åt sidan för andra ovidkommande ting.

Det Gud en gång givit kan ej ersättas med något annat.

Om man studerar väckelserörelserna i gången tid, så skall man finna, att de samtliga från början varit en verklig andlig väckelsevåg, som svept fram över bygderna. Själur har blivit väckta, frälsta, döpta och andedöpta och Jesus Kristus har blivit det centrala i deras liv. *Men, så kommer det mänskliga in i bilden.* Ovisliga och nitiska proselytvärvare har börjat attackera de nyfrälsta och med penna och anteckningsbok i näven ha de gått omkring och skrivit in den nyfrälste i den s. k. församlingen.

Den förut så lyckliga själen skrivs in i en samfundsmatrikel och får lära sig något nytt som inte är nyttigt, nämligen att bli en trogen och nitisk "församlingsmedlem". I själva verket blir den s. k. församlingen till en snara, som inte blir så lätt att komma ur. Åtminstone inte utan att bli ordentligt smutskastad.

Det moderna samfundsväsendet är en styggelse därför att *det sätter den egna organisationen främst och låter väsentliga andliga ting ställas i skymundan. Det egna samfundet placeras i det allra heligaste.*

Att en väckelserörelse stelnar till ett religiöst samfund är i och för sig en mycket beklaglig företeelse, men det sorgliga är, att

man försöker inbilla sina medlemmar, att man alltför är en *väckelserörelse*, och till varje pris försöker behålla järngreppet om sina medlemmar genom att framställa den *verkliga väckelsens bärare* som splittrare, som samlar sig kring och tar parti för köttsliga och oandliga bröder.

Att en s. k. församling, som kommit in i ett I-Kabod-tillstånd uppfylls av avund gentemot en fri församling där Guds härlighet råder, är ganska förklarligt, men föga hedrande. Alla har vi samma möjligheter. Det gäller i dag som fordom att göra sig fri och gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek.

Vi måste erkänna vårt stora beroende av Gud och hans nåd. Om ej härligheten finns i församlingen och över våra liv så är ej Gud själv med heller. Den saken är klar.

Jag vågar inte klandra bröder, som stått i ledningen för en väckelserörelse, som nu stelnat i religiösa former. De ha säkert gjort vad de förmått med predikan, förmaningar och böner. *Men vaktsamheten och vakthållningen kring det centrala har brustit.* Ovidkommande och världsliga ting ha fått spelrum och de förödande krafterna har utfört sitt verk.

Än är det tid att vakna. Herren ger ny nåd i dag! Må Gud ej skriva ordet I-Kabod över våra liv. Utan må i stället hans härlighet vila över våra församlingar. Då skall den nu begynta för-

Forts. sid. 11